

**INFORMATĪVAIS ZIŅOJUMS
“PAR EIROPAS CILVĒKTIESĪBU TIESAS
SPRIEDUMU LIETĀ *KIRJAŅENKO PRET LATVIJU*”**

I. KOPSAVILKUMS

1. Eiropas Cilvēktiesību tiesas (turpmāk – Tiesa) komiteja trīs tiesnešu sastāvā 2018.gada 19.jūlijā pasludināja spriedumu lietā *Kirjaņenko pret Latviju*, vienbalsīgi atzīstot, ka ir pārkāptas Larisas Kirjaņenko (turpmāk – iesniedzēja) Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk – Konvencija) 6.panta 1.punktā (tiesības uz taisnīgu tiesu) garantētās tiesības. Tiesa piešķīra iesniedzējai atlīdzību par morālo kaitējumu 2700 *euro* apmērā.
2. Tiesas ieskatā iesniedzējas tiesvedība par invaliditātes grupas noteikšanu, kas ilga vairāk nekā 9 gadus, kuru laikā iesniedzējas lietu izskatīja divos procesos trīs tiesu instancēs, un Augstākā tiesa divas reizes atcēla apelācijas instances nolēmumus, nosūtot lietu jauna izskatīšanai, pārkāpa Konvencijas 6.panta 1.punktā noteiktās tiesības uz lietas izskatīšanu saprātīgā termiņā.
3. Tā kā Tiesas komitejas spriedums ir galīgs un nav pārsūdzams, Ministru kabinetam ir jāpieņem lēmums par sprieduma izpildei nepieciešamajiem pasākumiem – par sprieduma tulkošanu latviešu valodā un iesniegšanu publicēšanai oficiālajā izdevumā *Latvijas Vēstnesis* un tīmekļa vietnē www.tiesas.lv.

II. IEVADS

4. 2011.gada 14.septembrī iesniedzēja iesniedza sūdzību Tiesā, apgalvojot, ka lietas izskatīšana par iesniedzējas invaliditātes grupas noteikšanu 9 gadus un 3 mēnešus nacionālajās tiesās bija nesamērīgi ilga. Iesniedzējas ieskatā tādējādi tika pārkāptas viņas tiesības uz lietas izskatīšanu saprātīgā termiņā, ko garantē Konvencijas 6.panta 1.punkts. Tiesa 2018.gada 19.jūlijā pasludināja spriedumu lietā *Kirjaņenko pret Latviju* (iesnieguma nr.39701/11), atzīstot, ka ir noticis Konvencijas 6.panta 1.punkta pārkāpums.
5. Šī ziņojuma mērķis, saskaņā ar 2017.gada 7.marta Ministru kabineta noteikumu Nr.121 „Pārstāvības kārtība starptautiskajās cilvēktiesību institūcijās” 10.7.punktu, ir informēt Ministru kabinetu par augšminēto spriedumu un sprieduma izpildei nepieciešamajiem pasākumiem.

III. LIETAS FAKTI, IESNIEDZĒJAS SŪDZĪBA UN LIETAS VIRZĪBA TIESĀ

6. 2002.gada 9.janvārī iesniedzēja vērsās Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā ar sūdzību, lūdzot atzīt par prettiesiskiem un atcelt Veselības un darbspēju ekspertīzes ārstu komisijas (turpmāk – VDEĀK) pieņemtos lēmumus, ar kuriem iesniedzējai netika pagarināta viņai iepriekš piešķirtā invaliditātes III grupa.
7. 2002.gada 22.aprīlī Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesa noraidīja iesniedzējas prasību, secinot, ka VDEĀK lēmumi bija pamatoti un nebija pamata apstrīdēt ekspertu medicīniskos

---

Deklasificēts saskaņā ar ĀM 19.09.2018. vēstules Nr.03-24879 8.punktā minēto

AMZino_19092018_ECT_Kirjanenko

slēdzienus. 2002.gada 27.maijā iesniedzēja iesniedza apelācijas sūdzību, un pēc apelācijas tiesvedības ierosināšanas lūdza lietu izskatīt ātrāk par tiesas noteikto datumu. Tiesa apmierināja šo iesniedzējas lūgumu.

8. 2003.gada 31.oktobra tiesas sēdē tiesa pēc savas iniciatīvas nolēma atlikt lietas izskatīšanu un uzaicināt papildu lieciniekus uz nākamo tiesas sēdi, bet 2004.gada 5.februāra tiesas sēde tika atlikta tiesneša slimības dēļ. 2004.gada 11.maijā pēc iesniedzējas lūguma lieta tika nodota izskatīšanai Administratīvajai apgabaltiesai. Iesniedzēja lūdza nozīmēt lietas izskatīšanu pēc iespējas ātrāk, jo strīds bija par iesniedzējas invaliditātes grupas noteikšanu, tādēļ starplaikā iesniedzēja nevarēja saņemt valsts sociālo palīdzību. 2004.gada 30.jūlijā Administratīvā apgabaltiesa iesniedzējas sūdzību apmierināja daļā, konstatējot, ka VDEĀK lēmumi nebija pietiekami pamatoti un lūdzot VDEĀK veikt iesniedzējas invaliditātes ekspertīzi.
9. 2004.gada 30.jūlijā iesniedzēja iesniedza kasācijas sūdzību, lūdzot atcelt apelācijas instances spriedumu daļā. Pēc iesniedzējas lūguma lieta tika izskatīta ātrāk, un 2004.gada 30.novembrī Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments atstāja Administratīvās apgabaltiesas 2004.gada 30.jūlija spriedumu negrozītu, noraidot iesniedzējas kasācijas sūdzību.
10. Pamatojoties uz tiesas spriedumu, VDEĀK veica jaunu medicīnisko ekspertīzi un 2005.gada 11.janvārī pieņēma lēmumu Nr.10, atsakot iesniedzējai noteikt invaliditātes grupu. 2006.gada 9.janvārī iesniedzēja iesniedza sūdzību Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot atzīt VDEĀK lēmumu Nr.10 par spēkā neesošu, noteikt iesniedzējai invaliditātes grupu un piešķirt kompensāciju. 2006.gada 29.septembrī Administratīvā rajona tiesa noraidīja iesniedzējas pieteikumu.
11. 2006.gada 28.oktobrī iesniedzēja iesniedza apelācijas sūdzību un ar 2006.gada 6.novembra lēmumu Administratīvā rajona tiesa atstāja apelācijas sūdzību bez virzības, jo iesniedzēja nebija pievienojusi savai apelācijas sūdzībai dokumentu, kas apliecinātu valsts nodevas samaksu. Pēc nodevas samaksas apliecināšanas dokumentu iesniegšanas, 2006.gada 7.decembrī Administratīvā apgabaltiesa lēma par lietas ierosināšanu un nozīmēja lietas izskatīšanu 2007.gada 26.novembrī. Pēc lietas nodošanas izskatīšanai jaunam tiesnesim, lietas izskatīšana tika atlikta līdz 2008.gada 7.janvārim un vēlāk tika atlikta līdz 2008.gada 26.septembrim pēc iesniedzējas lūguma. 2008.gada 26.martā Administratīvā apgabaltiesa noraidīja iesniedzējas apelācijas sūdzību. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments ar 2008.gada 23.oktobra spriedumu atcēla Administratīvās apgabaltiesas spriedumu un nodeva lietu jaunai izskatīšanai.
12. Izskatījusi lietu no jauna, Administratīvā apgabaltiesa ar 2009.gada 9.septembra spriedumu noraidīja iesniedzējas pieteikumu. 2010.gada 12.aprīlī Augstākās tiesas Senāts Administratīvo lietu departaments vēlreiz atcēla Administratīvās apgabaltiesas spriedumu un nodeva lietu jaunai izskatīšanai.
13. Administratīvā apgabaltiesa 2010.gada 24.novembrī noraidīja iesniedzējas pieteikumu daļā par invaliditātes grupas noteikšanu un zaudējumu atlīdzinājumu, bet daļā par kaitējuma atlīdzinājumu izbeidza tiesvedību. 2011.gada 14.martā Augstākās tiesas Senāts Administratīvo lietu departaments nolēma atteikties ierosināt kasācijas tiesvedību.
14. 2011.gada 14.septembrī iesniedzēja iesniedza sūdzību Tiesā par iespējamu Konvencijas 6.panta 1.punkta pārkāpumu. 2014.gada 11.aprīlī Latvijas pārstāvja starptautiskajās cilvēktiesību institūcijās birojā (turpmāk – Birojs) tika saņemta Tiesas vēstule ar kopumā sešām sūdzībām pret Latviju par pārmērīgu tiesvedības ilgumu dažādos tiesvedības procesos. Tiesa norādīja, ka

visu šajās sūdzībās minēto lietu izskatīšanas ilgums Tiesas judikatūrā līdzīgās lietās ir atzīts par nesamērīgi ilgu Konvencijas izpratnē, un tāpēc Tiesa katrai no sūdzībām pievienoja deklarāciju ar mierizlīguma piedāvājumu. Lietā *Kirjaņenko pret Latviju* Tiesa piedāvāja noslēgt mierizlīgumu, samaksājot iesniedzējai 3900 euro kā taisnīgu atlīdzību un tādējādi kompensējot morālo kaitējumu un tiesāšanās izdevumus, kas iesniedzējai varētu būt radušies saistībā ar lietas izskatīšanas ilgumu Latvijas tiesās. Tiesa aicināja Biroju informēt par valdības nostāju par Tiesas izteikto mierizlīguma piedāvājumu līdz 2014.gada 5.jūnijam vai iesniegt valdības apsvērumus par iesniedzējas sūdzības pieņemamību un būtību līdz 2014.gada 31.jūlijam.

15. 2014.gada 3.jūnijā Birojs informēja Tiesu, ka izskatāmās lietas apstākļi atšķiras no Tiesas judikatūras līdzīgās lietās, tādēļ 2014.gada 31.jūlijā Birojs iesniedza Tiesai Latvijas valdības pozīciju par pieteikumā minēto sūdzību pieņemamību un būtību. 2014.gada 2.oktobrī Tiesai tika iesniegti Latvijas valdības papildu apsvērumi un viedoklis par iesniedzējas pieprasīto atlīdzību.

IV. TIESAS SPRIEDUMA ANALĪZE

IV.1. Sūdzības pieņemamība izskatīšanai

16. Latvijas valdības apsvērumos Tiesai tika izvirzīts arguments, ka iesniedzēja nav izsmēlusi visus pieejamos nacionālos tiesību aizsardzības līdzekļus. Latvijas valdība norādīja, ka iesniedzēja nav izmantojusi iespēju vērsties vispārējās jurisdikcijas tiesā ar sūdzību par pārmērīgi ilgu tiesvedību, atsaucoties uz Latvijas Republikas Satversmes 92.pantā un Civillikuma 1635.pantā garantētajām tiesībām. Tādējādi Latvijas iestādēm nav bijusi iespēja izvērtēt iesniedzējas sūdzību par pārmērīgu tiesvedības ilgumu un atlīdzināt iesniedzējai par viņas tiesību iespējamo pārkāpumu. Latvijas valdības apsvērumos kā piemērs par pastāvošo tiesu praksi tika ietverta norāde uz Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2013.gada 11.marta spriedumu, kurā apgabaltiesa daļēji apmierināja personas prasību par morālā kaitējuma atlīdzināšanu par nesamērīgi ilgu krimināllietas izskatīšanu pirmajā instancē, piešķirot kompensāciju 500 latu (711 euro) apmērā.
17. Tiesa noraidīja šo valdības izvirzīto argumentu un norādīja, ka līdzīgi kā lietā *Veiss pret Latviju*¹, arī šajā lietā valdības sniegtais tiesu prakses piemērs nav pietiekams, lai konstatētu, ka iesniedzēja varēja efektīvi izmantot Latvijas Republikas Satversmes 92.pantā nostiprināto tiesību aizsardzības mehānismu, jo šis piemērs bija attiecināms uz laika posmu pēc 2013.gada 11.aprīļa, proti, gandrīz divus gadus pēc galīgā nolēmuma pieņemšanas iesniedzējas lietā. Tāpēc Tiesas ieskatā šis piemērs par iespēju vērsties ar sūdzību vispārējās jurisdikcijas tiesā nevarēja liecināt par pietiekami skaidru tiesu praksi laikā, kad noritēja iesniedzējas tiesvedība.

IV.2. Sūdzības izskatīšana pēc būtības

18. Latvijas valdības apsvērumos Tiesai tika izvirzīts arguments, ka iesniedzēja Tiesā sūdzas par diviem procesiem, kuru ilgums jāskata atsevišķi, proti, pirmajā tiesvedībā tika apstrīdēts 2001.gada 16.oktobra un saistītie VDEĀK lēmumi, savukārt otrajā tiesvedībā iesniedzēja apstrīdēja VDEĀK 2005.gada 11.janvāra lēmumu. Tiesa nepiekrita šim valdības argumentam un uzsvēra, ka abi procesi bija savstarpēji saistīti, jo tie attiecās uz vienām un tām pašām iesniedzējas tiesībām pieprasīt invaliditātes grupas noteikšanu. Tiesa visupirms uzsvēra, ka tiesvedības ilgums atsevišķos gadījumos ir jāaprēķina no brīža vēl pirms jautājums tiek skatīts tiesā. Tiesa norādīja, ka šajā lietā par tiesvedības sākumu ir uzskatāms 2001.gada 9.novembris, kad VDEĀK atteica pagarināt iesniedzējai piešķirto invaliditāti. Tiesvedība

---

¹ *Veiss pret Latviju* (iesnieguma nr.15152/12), 2014.gada 28.janvāra Tiesas spriedums.

iesniedzējas lietā beidzās 2011.gada 14.martā ar galīgo Augstākās tiesas nolēmumu. Līdz ar to kopējais tiesvedības ilgums pārsniedza 9 gadus, kuru laikā iesniedzējas lietu izskatīja divos procesos trīs tiesu instancēs, un Augstākā tiesa divas reizes atcēla apelācijas instances nolēmumus, nosūtot lietu jaunai izskatīšanai.

19. Tiesa atkārtoja, ka katras tiesvedības ilgums ir jāvērtē konkrētās lietas faktu gaismā un ņemot vērā šādus kritērijus: lietas sarežģītību, iesniedzēja un kompetento iestāžu rīcību, procesā skartās intereses. Tiesa atgādināja, ka šī lieta bija par iesniedzējas invaliditātes statusu, kas piešķir personai tiesības uz noteiktām sociālajām garantijām un invaliditātes pensiju. Tādēļ, ņemot vērā iesniedzējas intereses, šāds lēmums būtu pieņemams savlaicīgi.
20. Tiesa atzina, ka tiesvedība atsevišķos gadījumos ieilga arī pašas iesniedzējas vainas dēļ, īpaši no 2005.gada 11.janvāra līdz 2006.gada 9.janvārim (skatīt šī ziņojuma 10.rindkopu). Tiesa norādīja, ka iesniedzēja nav sniegusi Tiesai paskaidrojumus, kāpēc tā nav sūdzējusies nacionālajā tiesā par VDEĀK 2005.gada 11.janvāra lēmumu ātrāk.
21. Taču turpinājumā Tiesa, atsaucoties uz tās secinājumiem lietās *Veiss pret Latviju* un *Ļutova pret Latviju*², norādīja, ka tā jau iepriekš vairākkārt ir konstatējusi Konvencijas 6.panta 1.punkta pārkāpumu līdzīgās Latvijas lietās. Tiesa no tās rīcībā esošajiem materiāliem secināja, ka tiesvedība iesniedzējas gadījumā bija pārmērīgi ieilgusi un iesniedzējas lieta netika izskatīta "saprātīgā laikā". Šie secinājumi bija pietiekami, lai Tiesa konstatētu, ka ir noticis Konvencijas 6.panta 1.punkta pārkāpums.

IV.3. Secinājumi

22. Spriedumā lietā *Kirjaņenko pret Latviju* ir saskatāmi divi nozīmīgi secinājumi: pirmkārt, par Tiesas nostāju attiecībā uz Latvijas Republikas Satversmes 92.pantā un Civillikuma 1635.pantā ietvertu tiesību aizsardzības mehānismu un iespēju cietušajam prasīt atlīdzinājumu par aizskartajām tiesībām; otrkārt, par tiesvedības termiņa aprēķināšanu.
23. Izskatāmajā lietā, tāpat kā lietās *Veiss pret Latviju* un *Ļutova pret Latviju*, Tiesa pievērsās jautājumam par to, vai Satversmes 92.panta un Civillikuma 1635.panta piemērošana gadījumos, kad ir aizskartas personas tiesības uz lietas izskatīšanu saprātīgā termiņā, ir uzskatāms par efektīvu nacionālo tiesību aizsardzības mehānismu Konvencijas izpratnē. Atšķirībā no iepriekšējām lietām, Tiesa lietā *Kirjaņenko pret Latviju* neizteicās par šī mehānisma efektivitāti kopumā, bet gan norādīja, ka tai ir iesniegts Latvijas tiesu prakses piemērs, kas neaplicina šādu efektivitāti izskatāmās lietas mērķiem, jo ir attiecināms uz laiku pēc notikumiem izskatāmajā lietā, proti, uz 2013.gadu, kamēr izskatāmajā lietā pēdējais nolēmums tika pieņemts 2011.gadā. Tādējādi Tiesa vēlreiz norāda uz nacionālo tiesu prakses izšķirošo nozīmi, kas savukārt nozīmē, ka turpmāki piemēri no Latvijas tiesu prakses Satversmes 92.panta piemērošanā varētu ļaut Tiesai mainīt savu nostāju par šī mehānisma efektivitāti, līdzīgi kā tas notika attiecībā uz administratīvo tiesu efektivitāti sūdzību par apstākļiem brīvības atņemšanas vietās izskatīšanu.
24. Savukārt attiecībā uz tiesvedības termiņa aprēķināšanu Tiesa atgādina divus principus. Pirmkārt, Tiesa norādīja, ka atsevišķos gadījumos lietas izskatīšanas ilgums aprēķināms nevis no brīža, kad lieta tiek ierosināta tiesā, bet gan no agrākiem notikumiem, piemēram, lietā *Kirjaņenko pret Latviju* par tiesvedības sākumu Tiesa atzina VDEĀK lēmumu, ar kuru tika atteikts pagarināt iesniedzējas invaliditātes statusu, jo tas bija priekšnoteikums vēlākam procesam tiesā. Otrkārt, Tiesa atgādināja, ka savstarpēji cieši saistīti procesi ir skatāmi kopā,

---

² *Ļutova pret Latviju* (iesnieguma nr.37105/09), 2017.gada 9.novembra Tiesas spriedums.

vērtējot kopīgo lietas izskatīšanas ilgumu. Tiesa lietā *Kirjaņenko pret Latviju* nonāca pie secinājuma, ka iesniedzējas lietas izskatīšanas ilgums pārsniedza 9 gadus, lai gan nacionālajās tiesās iesniedzēja sūdzējās par diviem dažādiem VDEĀK lēmumiem, kas tika skatīti divos tiesas procesos.

V. MINISTRU KABINETĀ IZLEMJAMIE JAUTĀJUMI

25. Tiesas komitejas spriedums stājās spēkā tā pasludināšanas dienā 2018.gada 19.jūlijā, spriedums ir galīgs un nav pārsūdzams. Tiesas komiteja piešķīra iesniedzējai kompensāciju par morālo kaitējumu 2700 *euro* apmērā, tādēļ Latvijai trīs mēnešu laikā no sprieduma pasludināšanas brīža, proti, līdz 2018.gada 19.oktobrim ir jāizmaksā iesniedzējai Tiesas piešķirtā kompensācija.
26. Saskaņā ar Ministru kabineta 2018.gada 17.jūlija noteikumu Nr.421 „Kārtība, kādā veic gadskārtējā valsts budžeta likumā noteiktās aprobācijas izmaiņas” 45.3.apakšpunktu Birojs šī gada 1.augustā lūdza Finanšu ministrijai piešķirt finanšu līdzekļus Tiesas spriedumā noteiktās atlīdzības izmaksai iesniedzējai 2700 *euro* apmērā. 2018.gada 14.augustā Ārlietu ministrija ieskaitīja iesniedzējas norādītajā bankas kontā Finanšu ministrijas piešķirtos finanšu līdzekļus. Sprieduma izpildes ietvaros Ārlietu ministrija informēja Eiropas Padomes Spriedumu izpildes departamentu par iesniedzējai pārskaitīto atlīdzību.
27. Saskaņā ar Eiropas Padomes Ministru komitejas, kura uzrauga Tiesas spriedumu izpildi, apstiprinātajām darbības metodēm, sešu mēnešu laikā pēc sprieduma stāšanās spēkā valstij-atbildētājai ir jāsniedz rīcības plāns (*Action plan*), kurš ir obligāta spriedumu izpildes uzraudzības sastāvdaļa, norādot uz pasākumiem, kas ir nepieciešami konkrētā sprieduma izpildei, indikatīviem izpildes termiņiem, iespējamiem izpildi kavējošiem apstākļiem, vai arī, ka šādus pasākumus nav nepieciešams veikt. Gadījumā, ja nepieciešamie pasākumi jau ir veikti, tiek iesniegts rīcības ziņojums (*Action report*), kurā tiek īsumā atspoguļota Tiesas konstatēto Konvencijas vai tās protokolu pantu pārkāpumu būtība, norādīts uz jau veiktajiem individuāliem pasākumiem sprieduma izpildei (vairumā gadījumos tas aprobežojas ar Tiesas piespriešanās kompensācijas samaksu, taču ir iespējamās situācijas, kad nepieciešams atjaunot tiesvedību nacionālajā līmenī, vai veikt citus pasākumus), kā arī sniegta informācija par veiktajiem vispārīgiem pasākumiem (sprieduma tulkošana un publicēšana, grozījumi normatīvajā regulējumā, pastāvošās prakses maiņa). Šāds rīcības ziņojums tiek pievienots Ministru komitejas galīgajai rezolūcijai par sprieduma izpildes uzraudzības pabeigšanu.
28. Biroja ieskatā šajā lietā Eiropas Padomes Ministru komitejai ir iesniedzams rīcības ziņojums, ņemot vērā, ka līdzīgās lietās pret Latviju³ Birojs 2018.gadā jau ir iesniedzis rīcības ziņojumus par Latvijas paveikto, lai mazinātu tiesvedības ilgumu administratīvajās lietās, kā arī civillietās un krimināllietās.
29. Rīcības ziņojumā tiks iekļauta informācija par Tiesas piespriešanās kompensācijas izmaksas datumu iesniedzējai, kā arī informācija par veiktajiem vispārēja rakstura pasākumiem – par tiesas sprieduma tulkošanu un publicēšanu, par īstenotajiem pasākumiem nacionālo tiesu darba pilnveidošanā, lai mazinātu pārmērīgi ilgu administratīvo lietu izskatīšanu, par nacionālo tiesu prakses attīstību lietās, kurās personas ir vērsušās vispārējās jurisdikcijas tiesās

---

³ 2018.gadā iesniegti rīcības ziņojumi par Konvencijas 6.panta 1.punktu, kas saistīti ar nesamērīgu tiesvedības ilgumu administratīvajās lietās, krimināllietās un civillietās, šādās Tiesas lietās: *Lutova pret Latviju* (iesnieguma nr.37105/09), 2017.gada 9.novembra Tiesas spriedums; *Silkāne un citi pret Latviju* (iesnieguma 70890/13, 71499/13, 24333/14, 35916/14, 64203/14, 16590/15), 2017.gada 8.jūnija Tiesas spriedums; *Kalēja pret Latviju* (iesnieguma nr.22059/08), 2017.gada 5.oktobra Tiesas spriedums; *Cuško pret Latviju* (iesnieguma nr.32163/09), 2017.gada 7.decembra Tiesas spriedums.

ar sūdzību par pārmērīgi ilgu tiesvedību un šāda tiesību aizsardzības mehānisma efektivitāti. Nepieciešamības gadījumā, Birojs lūgs kompetentajām iestādēm sniegt aktuālāko informāciju par minētajiem jautājumiem.

30. Jāuzsver, ka sprieduma tulkošana un publicēšana ir uzskatāma par vienu no vispārīgajiem pasākumiem, kas veicina Latvijas valsts iestāžu un tiesu informētību par Tiesas secinājumiem un palīdz novērst identiskus pārkāpumus nākotnē.
31. Ministru kabinetam ir jāpieņem lēmums par sprieduma tulkošanu latviešu valodā un iesniegšanu publicēšanai oficiālajā izdevumā *Latvijas Vēstnesis* un tīmekļa vietnē www.tiesas.lv.

Ārlietu ministrs

E.Rinkēvičs

Vīza: valsts sekretārs

A.Pelšs

Zarīte
67016434,
agnese.zarite@mfa.gov.lv